

RECENZJE

BOROWIEC, S. 1970 — Agroekologia — Skrypt dla Wydziału Rolniczego — WSR Szczecin str. 140.

Nowy podręcznik. Jest to w tej chwili już trzeci lub czwarty (zależy od tego, jak kwalifikować poszczególne wydawnictwa) podręcznik ekologii rolniczej w języku polskim. Napisany jest bardzo treściwie. Z istoty rzeczy reprezentuje ujęcie ekologii od strony roli i działania czynników środowiska. W związku z tym wśród rozdziałów książki brak: biocenozy, zespołu, populacji itp. Rozdział: „Ekosystem” zawarty jest na niecałej zaledwie stronie. Agroekologia omówiona została od strony produkcji roślinnej, bez wdawania się w komplikacje płynące od komponentów zwierzęcych w biocenozie i w produkcji hodowlanej. Podstawowe pojęcia ekologii zajmują 23 strony. Reszta to sprawy roślin uprawnych. I ta ostatnia właśnie część winna być starannie przestudiowana przez wszystkich naszych ekologów, a szczególnie tych, którzy wiedzę podstawową wynieśli z uniwersyteckich ośrodków zoologicznych. W części specjalistycznej znajdziemy rozdziały poświęcone: plonowaniu, agroekologicznej ocenie czynników klimatu, ocenie gleb i rzeźby terenu, wreszcie podstawom rejonizacji rolniczej naszego kraju. Główna wartość książki wszakże wynika nie z zestawienia rozdziałów, a ze szczegółowego doboru i przedstawienia materiału — jego ekologicznej interpretacji.

Na ile znam koła naszych ekologów — nie rolników — byłaby to dla nich wartościowa lektura. Dla mnie była. Sądziłem, że osobiście jestem nieźle wprowadzony w podstawową problematykę ekologii rolniczej w zakresie potrzebnym dla teoretyka-ekologa, a znalazłem przecież w tej treściwej książeczce sporo wartościowego dla siebie materiału.

K. Tarwid